ePublishing

Makedonika

Vol 2

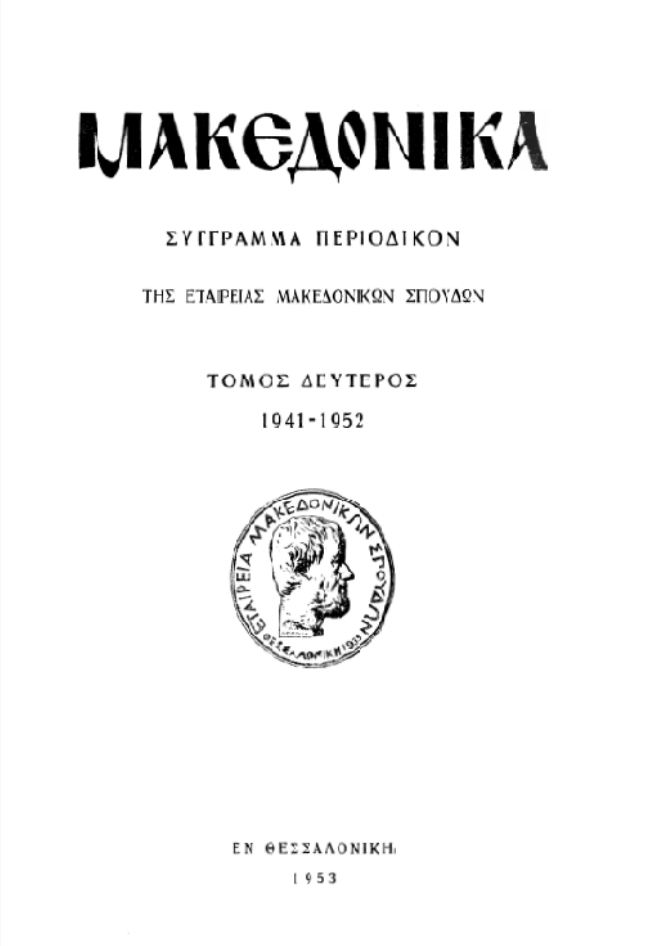

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

1941-1952

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

1953

Paul Lemerle, Philippos et la Macédoine orientale à l'époque chrétienne et byzantine. Recherches d' histoire et d' archéologie. Texte. [Bibliothèque des Écoles françaises d1 Athènes et de Rome. Fase. 158] Paris 1945. 4v a. V + 568. Album πίνακες LXXXII.

Στίλπων Π. Κυριακίδης

doi: 10.12681/makedonika.9292

Copyright © 2016, Στίλπων Π. Κυριακίδης

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0.

To cite this article:

Κυριακίδης Σ. Π. (2017). Paul Lemerle, Philippos et la Macédoine orientale à l'époque chrétienne et byzantine. Recherches d' histoire et d' archéologie. Texte. [Bibliothèque des Écoles françaises d1 Athènes et de Rome. Fase. 158] Paris 1945. 4<>v a. V + 568. Album πίνακες LXXXII. *Makedonika*, *2*, 697–706. https://doi.org/10.12681/makedonika.9292

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 26/01/2026 22:38:11

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Paul Lemerle, Philippes et la Macédoine orientale à l'époque chrétienne et byzantine. Recherches d' histoire et d' archéologie. Texte. [Bibliothèque des Écoles françaises d' Athènes et de Rome. Fasc. 158] Paris 1945. 4ον σ. V+568. Album πίνακες LXXXII.

Ἡ ἐν Ἀθήναις Γαλλικὴ ἀρχαιολογικὴ σχολή, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐπιστήμη ὀφείλει τὴν ἀποκάλυψιν μεγάλων ἀρχαιολογικῶν τόπων, ὅπως οἱ Δελφοὶ καὶ ἡ Δῆλος καὶ ἡ Θάσος καὶ εἴ τις ἄλλος, ἠσχολήθη ἀπὸ ἐτῶν καὶ μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου κτισθεῖσαν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Μακεδονίᾳ ὁμώνυμον πρὸς τὸν κτίστην πόλιν, τοὺς Φιλίππους, τῶν ὁποίων τὰ ὑπὲρ τὴν γῆν ἐξέχοντα λείψανα πρῶτος ἐσημείωσε καὶ κατέστησε γνωστὰ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον ὁ Γάλλος ἐπιστήμων καὶ περιηγητὴς Pierre Belon ἤδη κατὰ τὸν ΙϛΊ αἰῶνα. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν πολυετῶν ἐρευνῶν καὶ μελετῶν ἐδημοσιεύθησαν ἤδη εἰς δύο λαμπρὰ ἔργα, τὰ μὲν ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τέλους τῆς ρωμαϊκῆς ἐποχῆς ὑπὸ τοῦ P. Collart ἤδη προπολεμικῶς,[1] τὰ δ' ἀναφερόμενα εἰς τὴν χριστιανικὴν καὶ βυζαντινὴν ἐποχὴν εἰς τὸ προκείμενον ἔργον ὑπὸ τοῦ P. Lemerle.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου δὲν περιωρίσθη ἁπλῶς εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀνασκαφῶν, ἀλλὰ προυχώρησε καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μέχρι τῆς τουρκικῆς κατακτήσεως, ἐπεξετάθη δὲ καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν ὁλοκλήρου τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα. Ἀφορμὴν δὲ λαμβάνων ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης προβαίνει καὶ εἰς τὴν ἐξέτασιν πολυπληθῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἔρευνάν του ἐπιστημονικῶν προβλημάτων, οὕτω δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἀποκτᾷ περιεχόμενον καὶ ἐνδιαφέρον εὐρύτατον, θεολογικόν, τοπογραφικόν, ἱστορικόν, προσωπογραφικόν, ἀρχαιολογικὸν καὶ εἴ τι ἄλλο.

---

[1] P. Collart, Philippes ville de Macédoine depuis ses origines jusqu' à la fin de l' époque romaine. (École française d' Athènes, Travaux et Mémoires publiés par les membres étrangers de l' École, V). Paris 1937.

Τὸ βιβλίον διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ πρῶτον ἱστορικόν, τὸ δὲ δεύτερον ἀρχαιολογικόν.

Τὸ πρῶτον περιλαμβάνει πέντε μέρη. Εἰς τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς καταστάσεως τῆς πόλεως κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου προβαίνει εἰς τὴν ἔρευναν τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν, καὶ δὴ πρῶτον ἐλέγχει κριτικῶς τὴν περὶ ἐπισκέψεως τοῦ Ἀποστόλου εἰς τὴν πόλιν ἀφήγησιν τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, δεύτερον ἐξετάζει τὰ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης ἐπισκέψεως αὐτοῦ, τρίτον τὴν ἐπιστολὴν πρὸς Φιλιππησίους, τέταρτον τὴν τοπικὴν περὶ Παύλου ἐν Φιλίπποις παράδοσιν καὶ πέμπτον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐπισκόπου Σμύρνης Πολυκάρπου πρὸς Φιλιππησίους.

Εἰς τὸ δεύτερον ἐξετάζει τὴν σχέσιν τῶν Φιλίππων πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τμῆμα τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου μέχρι τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ δὴ πρῶτον ὡς πρὸς τὴν ἐμπορικὴν σημασίαν τῆς πόλεως καὶ τὰς ὁδούς, δεύτερον ὡς πρὸς τὰς νέας διοικητικὰς διαιρέσεις, τρίτον ὡς πρὸς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ χριστιανισμοῦ, τέταρτον ἐξετάζει τὰς χριστιανικὰς ἐπιτυμβίους ἐπιγραφάς, πέμπτον τὰ χριστιανικὰ μνημεῖα καὶ ἕκτον τὴν σχέσιν τῆς πόλεως πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας καὶ τὰς πρώτας βαρβαρικὰς εἰσβολάς.

Εἰς τὸ τρίτον ἐξετάζει τοὺς Φιλίππους καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ἀπὸ τοῦ Ζ' αἰῶνος μέχρι τῆς φραγκικῆς κατακτήσεως, καὶ δὴ πρῶτον τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως Σλάβων καὶ Βουλγάρων ἐν τῇ Χερσονήσῳ τοῦ Αἵμου, δεύτερον τὴν θέσιν τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας ἐν τῷ ὀργανισμῷ τῶν βυζαντινῶν θεμάτων, τρίτον τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Βουλγάρων εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Στρυμόνος καὶ τῶν Φιλίππων, τέταρτον τὴν ἀνακατάληψιν τῆς χώρας ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν, πέμπτον τὴν βυζαντινὴν διοίκησιν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἀπὸ τοῦ Θ' μέχρι τοῦ ΙΒ' αἰῶνος.

Εἰς τὸ τέταρτον ἐξετάζει τὸ ἀπὸ τῆς φραγκικῆς μέχρι τῆς τουρκικῆς κατακτήσεως χρονικὸν διάστημα, καὶ δὴ πρῶτον τὰ τῆς πρώτης σταυροφορίας, δεύτερον τὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Νορμανδῶν, τρίτον τὰ τῆς τετάρτης σταυροφορίας, τέταρτον τὰ τῆς καταλήψεως τῆς χώρας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν τῆς Ἠπείρου καὶ τῶν Βουλγάρων καὶ τὰ τῆς ἀνακαταλήψεως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, πέμπτον τὰ τῆς διόδου τῶν Καταλάνων, ἕκτον τὰ τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν δύο Ἀνδρονίκων, ἕβδομον τὰ τοῦ Καντακουζηνοῦ, ὄγδοον τὰ τῆς καταλήψεως καὶ κυριαρχίας ὑπὸ τῶν Σέρβων, ἔνατον τὰ τῆς ἥττης αὐτῶν καὶ τὰ ἔσχατα τῆς ἑλληνικῆς κυριαρχίας καὶ τὰ τῆς κατακτήσεως ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ δέκατον τὰ τῆς διοικήσεως ἐν γένει τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας μεταξὺ τῆς φραγκικῆς κατακτήσεως καὶ τῆς τουρκικῆς.

Εἰς τὸ πέμπτον καὶ τελευταῖον ἐξετάζει τὰ τοῦ μητροπολιτικοῦ θρόνου τῶν Φιλίππων, καὶ δὴ πρῶτον τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ, δεύτερον

τὴν ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, τρίτον τὰ τῶν ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως καὶ τέταρτον τὰ τῶν μητροπολιτῶν αὐτῆς.

Ἀνεφέραμεν λεπτομερῶς τὰ κεφάλαια καὶ τὰς ὑποδιαιρέσεις αὐτῶν, διὰ νὰ δείξωμεν τὸ πλῆθος τῶν ἱστορικῶν θεμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὸν συγγραφέα εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἔργον. Πάντα ταῦτα ἐξετάζονται μὲ πλήρη γνῶσιν τῶν πηγῶν, μὲ ἐξαιρετικὴν πολυμάθειαν καὶ ὀξυτάτην κρίσιν, οὕτως ὥστε εἰς πολλὰ σημεῖα δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ ἔργον ἀποτελεῖ σταθμὸν διὰ τὴν γνῶσιν τῶν ἐξεταζομένων θεμάτων. Ἐλάχιστα εἶναι τὰ σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύνατό τις νὰ σημειώσῃ παράλειψιν ἢ νὰ ἔχῃ διάφορον γνώμην. Ἐκ τούτων σημειώνω μερικά, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγὼ τοὐλάχιστον ἔχω διάφορον γνώμην.

Ἀσφαλῶς ὁ Νέστος ἀπετέλει τὸ ὅριον μετοξὺ τοῦ Ἰλλυρικοῦ καὶ τῆς Θράκης, ὑπαχθείσης εἰς τὴν ὑπαρχίαν τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλ' ὁ αὐστηρὸς χωρισμὸς ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς καὶ ρωμαϊκῆς Δύσεως εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο,[1] καὶ δὴ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, νομίζω ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ πράγματα. Παρὰ τὰς ρωμαϊκὰς κολωνίας ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐξηκολούθουν νὰ ἀνήκουν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον.

Ἡ ἐν σ. 12 χρῆσις τοῦ ὀνόματος Balkans πρὸς δήλωσιν τῶν βορείως τῶν Φιλίππων ὀρέων δὲν εἶναι, νομίζω, ὀρθή. Balkan ὀνομάζεται ὁ Αἷμος, ἐνῷ βορείως τῶν Φιλίππων ὑψοῦνται διακλαδώσεις τῆς Ροδόπης.

Πολὺ διαφωτιστικὰ εἶναι ὅσα ὁ συγγραφεὺς λέγει περὶ τοῦ τμήματος τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὸ ταξείδιον καὶ τὴν παραμονὴν τοῦ Παύλου εἰς τοὺς Φιλίππους καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς εἰς πρῶτον πρόσωπον ἀφηγήσεως, ὀξύταται δὲ αἱ κριτικαὶ αὐτοῦ παρατηρήσεις. Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ παρακολουθήσω αὐτὸν εἰς τοὺς ὀβελισμούς, εἰς τοὺς ὁποίους προβαίνει (σ. 36 κέ.), διὰ νὰ ἄρῃ τὸ θαυμαστὸν καὶ νὰ καταστήσῃ τὴν διήγησιν πραγματικωτέραν καὶ πιθανωτέραν. Ὑφ' ἣν μάλιστα παρουσιάζονται σήμερον αἱ Πράξεις μορφήν, τὸ θαυμαστόν, ὅπως εἶναι φυσικὸν εἰς τοιαύτης φύσεως διηγήσεις, διήκει ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους καὶ θὰ ἦτο ματαιοπονία νὰ θελήσωμεν νὰ ἀπαλλάξωμεν αὐτὴν τούτου, καθὼς καὶ τῶν σημειωθεισῶν ποικίλων ἄλλων ἀντιφάσεων. Αἱ πηγαὶ δυστυχῶς τοῦ βιβλίου δὲν εἶναι γνωσταί, ὁ δὲ συγγραφεὺς ἢ μᾶλλον συμπιλητὴς φαίνεται ὅτι παρέλαβεν ἐκ διαφόρων πηγῶν πολλὰ καὶ διάφορα θαυμαστὰ καὶ μὴ χωρὶς νὰ προσπαθήσῃ ἢ κατορθώσῃ νὰ τὰ συγχωνεύσῃ δι' ἐπιμελοῦς ἐπεξεργασίας. Εἰς τὴν ἀμέλειαν ἢ τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν ὀφείλεται καὶ ἡ παράδοξος παρεμβολὴ τεμαχίων ἐκ διηγήσεώς τινος εἰς πρῶτον πρόσωπον, συγγραφείσης εἴτε ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς εἴτε ὑπὸ τύπον ἐξιστορήσεως ὑπό τινος τῶν συνοδῶν τοῦ Ἀποστόλου, ἄγνωστον ποίου. Ὡς πρὸς

[1] Πρβλ. σ. 8 καὶ 69.

τὸ θαῦμα τοῦ ἀνοίγματος τῆς φυλακῆς διέφυγε τὸν συγγραφέα ἡ ὡραία πραγματεία τοῦ Otto Weinreich, Gebet und Wunder (Stuttgart 1929), ἐν ᾗ ἐξετάζεται ἡ κατηγορία τῶν θαυμάτων τούτων ἀπὸ τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος μέχρι τῶν χριστιανικῶν χρόνων, ὑποδεικνύεται δὲ καί τις ἐπίδρασις τοῦ Εὐριπίδου εἰς τὸ κείμενον τῶν Πράξεων.

Δὲν ἐννοῶ διὰ ποῖον λόγον ἡ τοποθέτησις τοῦ Ἀκοντίσματος ὑπ' ἐμοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Νέας Καρβάλης παρουσιάζει κατὰ τὸν συγγραφέα μεγάλας δυσκολίας (σ. 70_6), ἡ δὲ παρὰ Kiepert εἶναι ἡ ὀρθή. Ἀκριβὴς βεβαίως τοποθέτησις δὲν εἶναι δυνατή, ἐφ' ὅσον δὲν εὑρίσκονται λείψανα τῆς ἀρχαίας πολίχνης. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ Kiepert καὶ ἐμοῦ εἶναι ὅτι οὗτος μὲν τοποθετεῖ αὐτὴν πέραν τῆς ἀνατολικῆς ἐξόδου τοῦ στενοῦ, ὅπου ὅμως δὲν ὑπάρχουν πλέον στενά, ἐγὼ δ' ἀορίστως περὶ τὴν Νέαν Καρβάλην, ἥτις κεῖται ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν δυτικὴν αὐτοῦ ἔξοδον, ἀπέχει δὲ τῆς Καβάλλας περὶ τὰ 9 ἀρχαῖα μίλια. Τώρα βλέπω ὅτι εἰς τοὺς χάρτας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐπιτελείου 1:100.000 σημειοῦται εἰς τὰ BA τῆς Νέας Καρβάλης καὶ ἀκριβῶς βορείως τοῦ στενοῦ ὑψώματα Κάστρον. Ὑπεράνω τοῦ στενοῦ τούτου σημειοῦνται ὑπὸ τοῦ Kiepert καὶ οἱ Σαπαῖοι. Πέραν τοῦ στενοῦ πρὸς ἀνατολὰς ἀνοίγεται ἡ πεδιὰς τῆς Χρυσουπόλεως, τοῦ παλαιοῦ Σαρὶ Σαμπάν, ἥτις καὶ πρέπει νὰ ἀνῆκεν εἰς τὸ Μεστικὸν κλῖμα. Ἡ παρατήρησις τοῦ συγγραφέως, ὅτι τοποθετῶ τὰ στενὰ τῶν Σαπαίων εἰς τὴν Καβάλλαν, δὲν εἶναι ἀκριβής. Νομίζω ὅτι ἡ ἀρχὴ μόνον τῶν στενῶν εὑρίσκεται εἰς τὸ Ἀκόντισμα. Διότι καὶ δυτικῶς αὐτοῦ ὁ τόπος παρουσιάζει ἐπανειλημμένας δυσχωρίας καὶ μάλιστα στενοτέρας τοῦ Ἀκοντίσματος μέχρι τῆς Καβάλλας. Τεῖχος, ἀποφράσσον τὴν ὁδόν, ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους κρίνων νομίζω ὅτι δύσκολον ἦτο νὰ ἐγερθῇ περὶ τὸ Ἀκόντισμα, διότι θὰ ἦτο ἀνοικτὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης. Διὰ τοῦτο πιστεύω ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Μαρκελλίνου (26,7,12) ἀναφερόμενον τεῖχος πρέπει νὰ εἶχεν ἱδρυθῆ πολὺ δυτικώτερον, ἐκεῖ ὅπου καὶ οἱ Βυζαντινοὶ ἵδρυσαν βραδύτερον παρόμοιον, δηλ. ἀκριβῶς εἰς τὸν ἀνατολικὸν αὐχένα τῆς Καβάλλας, ὅπου καὶ σῴζονται τὰ βυζαντινὰ λείψανα.[1] Ἡ γνώμη τοῦ Collart, ὅτι τὰ στενὰ τῶν Σαπαίων ἔκειντο βορείως τῶν Ἀβδήρων, δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὰ πράγματα, ὅπως ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ συγγραφεύς. Τὰ στενὰ τῶν Κορπίλων ἀπέχουν πολὺ πρὸς Ἀνατολάς, κείμενα μεταξὺ τῆς πεδιάδος τῆς Κομοτινῆς καὶ τῆς Μάκρης, πάντως ὅμως ὄχι εἰς τὴν σημερινὴν σιδηροδρομικὴν γραμμήν, ἀλλ' εἰς τὸν παλαιὸν δρόμον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν Ἐγνατίαν, τὸν ὁποῖον παρακολουθεῖ ὁ σημερινὸς αὐτοκινητόδρομος.

Εἰς τὴν σ. 72 παρατηρῶ ὅτι Stambul yol ἢ κάλλιον Istambol joly ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Τούρκων ὄχι μόνον ἡ διὰ Σόφιας καὶ Φιλιππουπόλεως

---

[1] Πρβλ. καὶ Lemerle, ἔνθ' ἀν. σ. 191_2, 192 κέ.

διερχομένη, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐγνατία, ὡς γνωρίζω ἐκ τῆς πατρίδος μου Κομοτινῆς, δι' ἧς αὕτη διήρχετο.

Δὲν συμφωνῶ μὲ τὸν συγγραφέα ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ἐγκατασταθέντων ἐν Μακεδονίᾳ καὶ δὴ τῇ Ἀνατολικῇ Σλάβων. Τὸ λεγόμενον (σ. 116 κέ.) ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη καὶ ἡ Χριστούπολις ὑπῆρξαν πρὸς στιγμὴν τὸ τελευταῖον ὑπόλειμμα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους εἰς τὰς βορείους ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου θεωρῶ ὑπερβολικόν. Ἐξακολουθῶ νὰ πιστεύω ὅτι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πηγῶν, οἱ Σλάβοι ἐγκατεστάθησαν κυρίως εἰς τὰ ὀρεινά, ὅπου οἱ Βυζαντινοὶ ὀλίγον ἐνδιεφέροντο νὰ τοὺς καταδιώξουν, ἐκτὸς ὅταν καθίσταντο ἐνοχλητικοὶ διὰ τὰς ληστείας των εἰς τὰς διαβάσεις ἢ καὶ τὰς πεδιάδας Τὰ θαύματα τῶν ἁγίων, ἐν οἷς καὶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, εἶναι φυσικὸν νὰ ὑπερβάλλουν τὰ πράγματα. Ὅτι αἱ ὁδοὶ δὲν ἦσαν ἰδίως εἰς τὰς στενοχωρίας ἢ τὰς διαβάσεις ποταμῶν πολὺ ἀσφαλεῖς δὲν ἀποτελεῖ τεκμήριον μεγάλων ἐγκαταστάσεων. Σκάμαροι, ἀπελάται, ληστὰι ὁδοστάται καὶ πειραταὶ μνημονεύονται ἀπὸ τῶν προϊουστινιανείων χρόνων μέχρι τῶν ἐσχάτων τῶν Παλαιολόγων. Ἡ ἀσφάλεια τῶν ὁδῶν καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Σλάβων οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἰδεώδης εἰς τὸ Βυζάντιον, τὸ ἴδιον δ' ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν. Ἐὰν ὄντως κατελαμβάνετο ὁλόκληρος ἡ πεδινὴ ὕπαιθρος μονιμώτερόν πως ὑπὸ τῶν Σλάβων, αἱ πόλεις ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἠδύναντο ἐπὶ μακρὸν νὰ ἀντισταθῶσι διὰ τὴν ἔλλειψιν τροφίμων. Τὰ τοπωνύμια ἐπίσης εἶναι ἀμφιβόλου ἀξίας μάρτυρες. Αἱ παρατηρήσεις τοῦ Ζακυθηνοῦ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἔργου τοῦ Vasmer εἶναι πολὺ ὀρθαὶ καὶ ἔπρεπε νὰ τύχουν περισσοτέρας προσοχῆς.[1] Ἔπειτα, ἐνῷ ἀριθμοῦνται καὶ τονίζονται ὑπερβαλλόντως τὰ σλαβικὰ τοπωνύμια, οὐδέποτε ἠριθμήθησαν τὰ ἑλληνικά, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις εἶναι πολυπληθέστερα. Ἡ σύγκρισις τῶν ἀριθμῶν πολλὰ θὰ εἶχε νὰ διδάξῃ. Οἱ Ἕλληνες ἐπιστήμονες δὲν ἀρνοῦνται τὴν ἐγκατάστασιν Σλάβων εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας, προσπαθοῦν ἁπλῶς νὰ ἀπαλλάξουν τὴν ἐπιστήμην ἀπὸ τὰς σλαβικὰς ἰδίως ὑπερβολὰς καὶ πολλάκις καὶ φαντασιοπληξίας, αἱ ὁποῖαι δὲν καθαρεύουσι πάντοτε πολιτικῶν ἐλατηρίων. Ἐν τοῖς ἐφεξῆς σημειώνω μερικὰς περιπτώσεις, εἰς τὰς ὁποίας νομίζω ὅτι ὁ συγγραφεὺς περιπίπτει εἰς ὑπερβολήν.

Ὁ συγγραφεὺς πιστεύει ὅτι οἱ Σμολεάνοι ἦσαν ἐγκατεστημένοι εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Φιλίππων (σ. 116) καὶ δὴ καὶ περὶ τὸν Πάνακα, δηλ. τὸν Ἀγγίτην (σ. 162 καὶ 260). Ταῦτα νομίζω ὅτι δὲν εἶναι ἀκριβῆ. Ἐσφαλμένως καὶ ἐγὼ ἐταύτισα τὰ Σμόλενα πρὸς τὰ Μόγλενα, ἐπηνώρθωσα ὅμως τὸ σφάλμα.[2] Κατόπιν δ' ἀκριβεστέρας ἐξετάσεως ἐπείσθην ὅτι οἱ Σμολεά-

---

[1] Δ. Α. Ζακυθηνοῦ, Οἱ Σλάβοι ἐν Ἑλλάδι καὶ αἱ σλαβικαὶ τοπωνυμίαι. Νέα Ἑστία 18 (1944) 485 - 490, 536 - 542.

[2] Βυζαντιναὶ μελέται II - V σ. 56 καὶ 215 κέ.

νοι ἦσαν ἐγκατεστημένοι εἰς τὰ ὀρεινὰ τῆς Ροδόπης καὶ δὴ βορείως καὶ ἐλαφρῶς πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ξάνθης, βορειοδυτικῶς δὲ τοῦ Νέστου. Ὁ Dvornik[1] εἶχε σημειώσει ἤδη τοπωνύμιόν τι Smiljan[1] περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἄρδα. Διεπίστωσα βραδύτερον ὅτι καὶ εἰς τὸ φύλλον Ξάνθης τοῦ ἑλληνικοῦ ἐπιτελικοῦ χάρτου 1:100.000 τοῦ 1927 σημειώνεται ὄχι ἁπλῶς τοπωνύμιον, ἀλλὰ χωρίον Ἰσμιλάν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα οἱ Βούλγαροι μετέφεραν βραδύτερον εἰς τὸ βορειότερον κείμενον Πασμακλί, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπετέλει ἐπὶ τουρκοκρατίας τὸ κέντρον τῆς ὀρεινῆς αὐτῆς περιφερείας, ἥτις κατῳκεῖτο ὑπὸ σλαβοφώνων Μουσουλμάνων, τῶν ὀνομαζομένων Πομάκων. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὸν ἐντελῶς σχηματικὸν χάρτην τῆς θεματικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἀλεξίου τοῦ Α' ἐτοποθέτησα εἰς τὴν θέσιν ταύτην τὰ Σμόλενα. Ταῦτα εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔφθανον καὶ μέχρι τοῦ Πάνακος. Ἡ φράσις τοῦ κώδικος Β τοῦ Χωνιάτου: «ἀλλὰ καὶ τὸ θέμα τὸ τῶν Σμολαίνων προσέπεσε καὶ ὑπετάγη αὐτῷ καὶ τὰ παρὰ τὸν Πάνακα πλησιάζοντα χωρία» δὲν ἑνώνει, ἀλλ' ἀκριβῶς ἀντιδιαστέλλει τὰ Σμόλενα ἀπὸ τῶν περὶ τὸν Πάνακα χωρίων. Ὡς πρὸς τὴν φράσιν κλῖμα Σμολένων (σ. 163_2) καὶ κλῖμα Μεστικὸν (σ. 81_4) παρατηρῶ ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὴ ἡ ἑρμηνεία τοῦ Honigmann ὅτι οὕτως ὀνομάζονται ὅλαι αἱ χῶραι, αἱ κείμεναι εἰς τὰς κλιτῦς τῶν ὀρέων. Ἀναμφισβητήτως ἡ λέξις κλῖμα ἐδήλωσε καὶ τὰς κλιτῦς τῶν ὀρέων, ἀλλὰ δηλώνει παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς καὶ ἁπλῶς διοικητικὴν ἢ ἐκκλησιαστικὴν περιοχήν. Εἶναι γνωστὰ τὰ περὶ τὴν Χερσῶνα κλίματα, σήμερον δὲ ἐξακολουθεῖ νὰ λέγεται κλῖμα Κωνσταντινουπόλεως ἢ καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἡ περιοχή, ἡ ὑπαγομένη εἰς αὐτό, ὡς καὶ κλῖμα Ἑλλάδος, ἡ περιοχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κτλ.[2] Ἡ τοιαύτη σημασία πιστεύω ὅτι ἔχει ἀστρονομικὴν ἀρχήν, οὐδεμίαν δὲ σχέσιν ἔχει πρὸς γηΐνας κατωφερείας ἢ ἀνωφερείας.

Ὡς πρὸς τὰς διατυπουμένας (ἐν σ. 125 κέ.) σκέψεις τοῦ συγγραφέως περὶ τῶν χρόνων τῆς ἱδρύσεως τοῦ θέματος τοῦ Στρυμόνος ὁμολογῶ ὅτι δὲν μὲ ἔπεισαν. Ἐξακολουθῶ νὰ διατηρῶ τὴν γνώμην μου, τὴν ὁποίαν δὲν δύναμαι νὰ ἀναπτύξω εἰς τὸν στενὸν χῶρον τῆς βιβλιοκρισίας ταύτης.

Ὁ συγγραφεὺς (ἐν σ. 131) ἀπορεῖ πῶς κατὰ τὸ 812 ὑπάρχουν Ἕλληνες κάτοικοι εἰς τοὺς Φιλίππους, ἐγκαταλείποντες τὴν πόλιν ἐκ φόβου τῶν Βουλγάρων. Ἡ ἀπορία του προέρχεται ἐκ τῆς γνώμης, τὴν ὁποίαν ἔχει, ὅτι ὅλοι οἱ παλαιοὶ κάτοικοι εἶχον ἐξαφανισθῆ πρὸ τῶν Σλάβων· τείνει δὲ νὰ πιστεύσῃ ὅτι οἱ νέοι οὗτοι κάτοικοι προέρχονται ἐκ τῶν ἐποίκων, τοὺς ὁποίους ἐγκατέστησεν εἰς τὸν Στρυμόνα ὁ Νικηφόρος. Δὲν νομίζω ὅτι αἱ σκέψεις αὗται

---

[1] Les Slaves, Byzance et Rome au IXe siècle σ. 238.

[2] Πρβλ. καὶ τὴν λέξιν κλῖμα (καὶ κλῆμα) παρὰ Δουκαγγίῳ καὶ Sophocles.

ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ πράγματα. Οὐδεμία μαρτυρία ὑπάρχει ὅτι τὰ εἰσβαλόντα εἰς τὰς βυζαντινὰς χώρας σλαβικὰ φῦλα κατέλαβον καὶ πόλεις, καὶ μάλιστα ὀχυράς, ὅπως οἱ Φίλιπποι. Ἔπειτα ὁ Νικηφόρος ἀσφαλῶς δὲν ἐγκατέστησεν ἁπλῶς κατοίκους, ἀλλὰ στρατιώτας, διὰ νὰ δύναται νὰ ἀποκρούῃ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Βουλγάρων. Τὸ πρᾶγμα συνάγεται σαφῶς ἐκ τῆς φράσεως τοῦ Θεοφάνους (de Boor 486,10). «Τούτῳ τῷ ἔτει Νικηφόρος μετὰ τὰς ἀθέους ὑπεξελεύσεις τὰ στρατεύματα πάντῃ ταπεινῶσαι σκεψάμενος Χριστιανοὺς ἀποικίσας ἐξ ἑκάστου θέματος ἐπὶ τὰς Σκλαυινίας γενέσθαι προσέταξε». Ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ Νικηφόρου χαρακτηρίζεται ὡς ἀντιστρατιωτικὴ δηλοῖ προφανῶς ὅτι οἱ ἐποικισθέντες δὲν ἦσαν οἱοιδήποτε Χριστιανοί, ἀλλὰ στρατιῶται Χριστιανοί. Ἡ δ' ἐγκατάστασις αὐτῶν ἐγένετο εἰς τὰς Σκλαβηνίας, δηλαδὴ εἰς τὸν ἄνω ροῦν τοῦ Στρυμόνος, βορείως τῶν στενῶν τοῦ Κλειδίου ἢ Ρουπελίου, καὶ ὄχι εἰς τὴν πεδινὴν Μακεδονίαν.[1] Τέλος ὁ Θεοφάνης ὁμιλῶν περὶ τῆς φυγῆς τῶν κατοίκων διαφόρων πόλεων, ἐν αἷς καὶ τῶν Φιλίππων, χωρίζει σαφῶς ἀπ' αὐτῶν τοὺς μετοίκους τοῦ Νικηφόρου, περὶ τῶν ὁποίων ἴδιον κάμνει λόγον «καὶ οἱ τὸν Στρυμόνα οἰκοῦντες μέτοικοι, προφάσεως δραξάμενοι ἐν τοῖς ἰδίοις φεύγοντες ἐπανῆλθον.» Δηλ. οἱ στρατιῶται μέτοικοι, ὅταν ἐπληροφορήθησαν ὅτι φεύγουν οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων, λαβόντες ἐκ τούτου πρόφασιν ἔφυγον καὶ αὐτοὶ καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰς πατρίδας των. Καὶ οἱ μὲν μέτοικοι ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια, τί ἀπέγιναν ὅμως οἱ φυγάδες πραγματικοὶ κάτοικοι τῶν Φιλίππων; Ὅ,τι καὶ οἱ τῶν ἄλλων πόλεων καὶ ὅ,τι καὶ οἱ σημερινοὶ φυγάδες τῆς προσωρινῶς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καταληφθείσης περιοχῆς· παρελθόντος τοῦ κινδύνου ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια. Τὸ ὅτι ὁ Κροῦμος κατέλαβε τοὺς Φιλίππους, ὅπως πιστεύει ὁ συγγραφεύς, δὲν θεωρῶ βέβαιον, διότι ὁ Κροῦμος ἐστρέφετο κυρίως κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἡ ἔμμεσος ἀπόδειξις, τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς εὑρίσκει εἰς τὸν βίον τοῦ Δεκαπολίτου, νομίζω ὅτι ἀποδεικνύει τὸ ἐναντίον. Τὸ ταξείδιον τοῦ Δεκαπολίτου μαρτυρεῖ βεβαίως ὅτι ὑπῆρχον παρὰ τὸν Στρυμόνα λῃσταὶ Σκλαβηνοί, ὅπως ὑπῆρχον ἀκόμη καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς πρεσβείας τοῦ πατρὸς τοῦ Λιουτπράνδου[2] πρὸς τὸν βασιλέα Ρωμανόν, μαρτυρεῖ ὅμως ταυτοχρόνως ὅτι ἡ Ἐγνατία ἀπὸ Χριστουπόλεως μέχρι Χρυσουπόλεως ἦτο ἐλευθέρα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ συνέβαινεν, ἐὰν οἱ Βούλγαροι ἢ οἱ

---

[1] Πρβλ. ὅσα περὶ τούτων ἔγραψα εἰς τὴν ὁμιλίαν μου «Τὰ βόρεια ἐθνολογικὰ ὅρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Θεσσαλονίκη 1946» ἐν σ. 20 κέ.

[2] Liutprandi, Antapodosis III, 24 Monumenta Germaniae historica t. III σ. 307. Τὸ ἴδιον βραδύτερον κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἔκαμον Οὔγγροι (=Τοῦρκοι), ὁρμώμενοι οὐχὶ ἐκ τῶν γειτονικῶν στενῶν τοῦ Στρυμόνος, ὅπως οἱ Σκλαβηνοὶ τοῦ Δεκαπολίτου, ἀλλ' ἐκ τῆς πέραν τοῦ Δουνάβεως Οὐγγαρίας. Βλ. Legatio 45. Ἔνθ' ἀν. σ. 357.

Σλάβοι κατεῖχον τοὺς Φιλίππους. Προσωρινὴ κατάληψις τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἐγένετο πιθανῶς βραδύτερον ἐπὶ Περσιάν, ὡς δύναται νὰ συμπεράνῃ τις ἐκ τῶν γνωστῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν ἐπιγραφῶν.

Ἡ ἐν σ. 177 τοποθέτησις τοῦ χωρίου Δημητρίτζη παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος δὲν εἶναι ὀρθή. Τὸ χωρίον ὑπάρχει καὶ σήμερον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, κεῖται δὲ βορειοδυτικῶς τῆς Νιγρίτης.

Εἰς τὰ περὶ ἀνακαταλήψεως τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας ἀπὸ τῶν Φράγκων ἱστορούμενα δὲν εἶδον χρησιμοποιουμένας τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Θεοδώρου τοῦ Β' τοῦ Λασκάρεως, τὰς ὁποίας δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθην νὰ χρησιμοποιήσω καὶ ἐγώ, μολονότι ἐνθυμοῦμαι ἐκ παλαιᾶς ἀναγνώσεως ὅτι περιέχουν τοπογραφικά τινα καὶ ἱστορικὰ στοιχεῖα διὰ τὴν ἐξεταζομένην περιοχήν.

Ἡ ἐν σ. 206 παρατήρησις, ὅτι οἱ Σέρβοι ὄχι μόνον κατεῖχον ἰσχυρῶς τοὺς Φιλίππους, ἀλλ' ἐπεχείρησαν καὶ ἐποικισμόν, δὲν εἶναι ἀπίθανος. Τὸ ἴδιον μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Καντακουζηνοῦ διὰ τὴν Βέροιαν, ὁπόθεν οἱ ἔποικοι κακὴν κακῶς ἐξεδιώχθησαν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πόλεως.[1]

Τὰ λεγόμενα περὶ τοῦ Μαρμαρίου (σ. 172 καὶ 259) μοῦ δίδουν ἀφορμὴν νὰ διορθώσω ὅσα ἔγραψα προσπαθῶν νὰ ταυτίσω τὸν Ὀστροβὸν τοῦ Μαρμαρίου, παρὰ τὸν ὁποῖον ἡττήθη ὁ Μανιάκης, πρὸς τὸ καὶ σήμερον ὑπάρχον χωρίον Ζδραβίκι.[2] Εἰς τὴν συσχέτισιν τοῦ Ὀστροβοῦ τούτου πρὸς τὸ Ζδραβίκι μὲ ὡδήγησεν ὁ τύπος Ὀσδραβίκιον. Ἡ ἐτυμολογία νομίζω ὅτι εἶναι ἐσφαλμένη. Ἡ δευτέρα ὑπόθεσις μου, ἡ τοποθετοῦσα τὸν Ὀστροβὸν εἰς τὸ παρὰ τὸν Χάντακα Νησίον, εἶναι πολὺ πιθανώτερα.[3] Ὁ Χάντακας οὗτος σημειώνεται καὶ σήμερον εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς ἐπιτελικοὺς χάρτας βορείως τῆς Ἀμφιπόλεως καὶ δυτικῶς τοῦ ποταμοῦ, ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ Νεοχωρίου.[4] Οἱ παλαιότεροι χάρται εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν δὲν σημειώνουν νῆσον, ἐνῷ νοτιώτερον τῆς Ἀμφιπόλεως σημειοῦνται ἀρκεταί. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασίαν, διότι ἡ κοίτη τοῦ Στρυμόνος ὑπῆρξεν εὐμετάβολος. Σήμερον μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποξηραντικῶν ἔργων ἡ ὄψις τοῦ τόπου ἔχει μεταβληθῆ, ὥστε ἀκριβὴς τοποθέτησις τοῦ Ὀστροβοῦ ἀποβαίνει ἀδύνατος.

Ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς Καισαροπόλεως νομίζω ὅτι ἐξέθεσα σαφῶς τὴν γνώμην μου, ἐσημείωσα δὲ καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὑψώματος Γιλὰν καλὲ εἰς τοὺς χάρτας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐπιτελείου 1 : 200.000 καὶ 1 : 100.000, ὅπου εὑρέθησαν τὰ βυζαντινὰ οἰκοδομικὰ λείψανα. Εἰς τὸν χάρτην 1 : 100.000, φύλλον Ροδολεῖβος, τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1945, σημειώνεται δυτικῶς τοῦ Δραβήσκου

---

[1] Βλ. Καντακουζηνὸν ἔκδ. Βόνν. III 120,6 κέ.

[2] Βλ. Βυζαντιναὶ μελέται II - V σ. 258 κέ.

[3] Ἔνθ' ἀν. σ. 260.

[4] Ὁ ἀσχολούμενος τώρα περὶ τὴν βυζαντινὴν τοπογραφίαν τῆς περιοχῆς Γ. Θεοχαρίδης εἰς ἀνέκδοτον ἀκόμη ἐργασίαν του τοποθετεῖ τὸν Χάνταχα νοτίως τῆς Ἀμφιπόλεως καὶ ἀνατολικῶς τοῦ ποταμοῦ.

(Ζδραβικίου) τὸ ὕψωμα ἀκριβῶς μὲ τὸ ὄνομα Γιλὰν Κουλέ, ἐφ' οὗ καὶ τριγωνομετρικὸν σημεῖον. Φυσικὰ εἰς χάρτας μικροτέρας κλίμακος δὲν δύναται νὰ σημειωθῇ. Σημειωτέον ὅτι ἡ περιοχή, κατ' ἐξοχὴν χαμηλὴ καὶ ἑλώδης, ὅθεν καὶ καλεῖται Βάλτα, δὲν ἔχει ἄλλον κατάλληλον τόπον διὰ τὴν κτίσιν πόλεως. Ἐὰν ἡ Καισαρόπολις δὲν εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ Γιλὰν Κουλέ, πρέπει ἡ θέσις αὐτῆς νὰ ἀναζητηθῇ ἐκτὸς τῆς Βάλτας, εἰς τὰ ὑψηλότερα νοτίως τοῦ Ζδραβικίου ἐδάφη.

Εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ βιβλίου ὁ συγγραφεὺς μᾶς δίδει τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀνασκαφῶν καὶ μελετῶν τῶν δύο μεγάλων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, τῆς βασιλικῆς δηλ., τῆς εὑρεθείσης εἰς τὰς ὑπωρείας τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ τῆς χαμηλότερον κειμένης, ἧς τὰ λείψανα ἦσαν ὁρατὰ καὶ πρὸ τῶν ἀνασκαφῶν. Ἡ δημοσίευσις τῶν εὑρημάτων εἶναι πλήρης καὶ ὑποδειγματική, ἡ δὲ συσχέτισις τῶν εὑρεθέντων πρὸς τὰ ὅμοια καὶ ἡ πραγμάτευσις ὅλων τῶν σχετικῶν μερικωτέρων καὶ γενικωτέρων προβλημάτων καθιστῶσι τὸ βιβλίον πολύτιμον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς παλαιοχριστιανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, καθ' ὃν τρόπον τὸ ἱστορικὸν μέρος δίδει τὰς γενικὰς γραμμὰς τῆς ἱστορίας τῆς περιοχῆς, ἀποτελοῦν πλουσίαν πηγὴν διὰ τὴν τοπογραφίαν, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν προσωπογραφίαν τῶν βυζαντινῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς περιοχῆς ἀρχόντων, πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν.

Ἄξια σημειώσεως διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Φιλίππων καὶ τῆς Ἀνατολικῆς ἐν γένει Μακεδονίας εἶναι καὶ τὰ τελικὰ συμπεράσματα τοῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον τὸν τόπον ἐγνώρισε καλῶς ἐξ αὐτοψίας, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον μέχρι τοῦδε ἐμελέτησε. Χάριν τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ, εἰς ὅσους τὸ βιβλίον δὲν εἶναι προσιτόν, παραθέτομεν μέρος αὐτῶν ἐν μεταφράσει.

«(Οἱ Φίλιπποι), τόπος διόδου καὶ συναντήσεως, σταυροδρόμιον λαῶν καὶ φυλῶν, κατ' ἀρχὰς ἀμφισβητούμενοι ὑπό τε τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς, κατόπιν ἀποβάντες ὁριστικῶς κτῆμα τῆς Ἀνατολῆς, καθ' ἣν ὥραν ἡ Ρώμη κατέρρεε, μᾶς παρουσιάσθησαν ὡς ἀκριτικὴ ἐπαρχία, συχνάκις κατακλυσθεῖσα ὑπὸ τὸ κῦμα τῶν εἰσβολέων, ὅπου ἐξεχύθησαν ἐπανειλημμένως αἱ σλαβικαὶ καὶ βουλγαρικαὶ φυλαὶ καὶ λαοί, ὅπου αἱ νορμανδικαὶ εἰσβολαὶ ἀπεκρούσθησαν, καὶ τὴν ὁποίαν κατεπάτησαν οἱ Σταυροφόροι, οἱ Καταλάνοι, οἱ Τοῦρκοι. Ἐν τούτοις διὰ μέσου τόσων περιπετειῶν ἡ χώρα αὕτη, ἡ τόσον τρωτή, εἰς τὰ ὅρια τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀπλήστων γειτόνων του, παρέμεινεν οὐσιωδῶς γῆ ἑλληνική.[1] Μετὰ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τῶν σλαβικῶν εἰσβολῶν ὁ πολιτισμὸς ὁ ἑλληνικὸς καὶ ἡ ἑλληνικὴ διοίκησις ἀνακατέλαβον τὸν τόπον. Ἔκτοτε οἱ πληθυσμοὶ παρέμειναν ἐν τῷ συνόλῳ εὐπειθεῖς εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ πιστοὶ εἰς τὸν βασιλέα.

---

[1] Ἡ ὑπογράμμισις ἀνήκει εἰς τὸν συγγραφέα.

Ἡ μονιμότης αὕτη τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος καὶ αἰσθήματος συνεκρατήθη ὑπὸ τῶν δύο ἰσχυρῶν ἑστιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος μετὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν, τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ ὄρους Ἄθω. Ἡ οἰκονομικὴ σημασία τῆς μιᾶς, ἡ πνευματικὴ ἀκτινοβολία τῆς ἑτέρας ἔδωσαν εἰς τὸν μακεδονικὸν Ἑλληνισμὸν τὰς δυνάμεις τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς ἀφομοιώσεως, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ὑποστῇ τὰς τραχυτάτας προσβολὰς καὶ νὰ ἀνακτήσῃ πάντοτε τὸ ἀπολεσθὲν ἔδαφος. Ἀλλ' ἐκ τῶν δύο τούτων συντελεστῶν ἡ θρησκεία ὑπῆρξεν ὁ ἀποτελεσματικώτερος. Αἱ μοναὶ τοῦ Ἄθω, τῶν ὁποίων τὰ ἀπέραντα κτήματα εἶχον ἐν τέλει ἐξαπλωθῆ εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν, ὑπῆρξαν οἱ κυριώτατοι παράγοντες τῆς ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδοξίας ἀσκουμένης ἐπιδράσεως, ἥτις ἦτο ἀρκετὰ ἰσχυρά, ὥστε νὰ προσηλυτίσῃ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς καὶ ὅλους τοὺς εἰσβολεῖς. Τὸ διαδραματισθὲν ὅμως ὑπ' αὐτῶν πρόσωπον δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάμῃ νὰ λησμονήσωμεν τὸ πρόσωπον τῶν μικροτέρων μέν, εἰς τὴν καρδίαν ὅμως τῆς χώρας ἐγκατεστημένων μοναστηρίων· τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὸ μοναστήριον τοῦ Προδρόμου παρὰ τὰς Σέρρας, καὶ τὸ τῆς Κοσφινίτζης ἀπέναντι τῶν Φιλίππων ἐπὶ τοῦ Παγγαίου. Τὰ μοναστήρια ταῦτα ὑπῆρξαν αἱ προκεχωρημέναι θέσεις τοῦ βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὰ μεθόρια τῶν βαρβαρικῶν χωρῶν, τὰ καταφύγια εἰς τὰς κρισίμους περιόδους, αἱ ἑστίαι ἀκτινοβολίας του κατὰ τοὺς καλυτέρους χρόνους.»

Ὁμιλῶν ἐν συνεχείᾳ περὶ τῶν παλαιῶν σλαβικῶν εἰσβολῶν, εἰς τὸ μέγα μέγεθος τῶν ὁποίων πιστεύει, ἐπάγεται. «Ἀλλ' οὐδέποτε πρὸ τοῦ Σερβικοῦ κράτους, καὶ τούτου ἐφημέρου, ὑπῆρξαν εἰς τὴν χώραν πολιτεία καὶ διοίκησις ἄλλαι ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας καὶ τῆς ἑλληνικῆς διοικήσεως. Ὅταν ἡ χώρα διέφευγεν ἀπὸ αὐτάς, ἐβυθίζετο εἰς τὴν ἀναρχίαν.»

Τέλος παραθέτω ἁπλῶς διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ ἄνευ σχολίων τὴν ἐν τέλει τοῦ ἔργου προσθήκην τοῦ συγγραφέως εἰς τὴν σελ. 134 τοῦ βιβλίου του. «Ἐπληροφορήθην ὅτι αἱ δύο πλάκες, σημαντικῶν διαστάσεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι κεχαραγμένον ὅτι ὑπολείπεται ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Isbul, ἐξηφανίσθησαν ἐκ Φιλίππων κατὰ τὴν βουλγαρικὴν κατοχήν. Πιθανῶς ἠθέλησαν νὰ τὰς μεταφέρουν εἰς Σόφιαν. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι οἱ λίθοι οὗτοι ἀποτελοῦν μέρος τῆς ἀρχαιολογικῆς κληρονομίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι ἄλλης χώρας, πρέπει νὰ κριθῇ αὐστηρῶς ἡ διαγωγή, ἡ συνισταμένη εἰς τὸ νὰ ἀποσποῦν ἐπιγραφὰς τοιαύτης φύσεως ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς των, ὅπου αὗται ἐλάμβανον ὁλόκληρον τὴν ἱστορικὴν αὐτῶν σημασίαν, διὰ νὰ τὰς μεταβάλουν εἰς νεκροὺς μουσειακοὺς λίθους».

ΣΤΙΛΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ